

„Néha veszekszünk a feleségemmel, de nem visszük át a sérelmeket másnapra.”

Süveges Gergő,
az MTV híradósa

„Nincs televízióink, mi egymásra figyelünk”

▲ Nagy családban élnek, négy gyermekük van

HÁZASSÁGPÁRTI,
NEM HÍVE AZ
EGYÜTTÉLÉSNEK

▲ „Soha nem jutott eszünkbe a válás gondolata”

Együtt népszerűsítik a házasság hetét

Tizenkét évvel ezelőtt Angliából indult el, tíz éve pedig már Magyarországon is megtartják az úgynevezett Házasság hete rendezvényt. Ennek célja, hogy felhívja a figyelmet a házasság mint intézmény fontosságára. Idén februárban Gergőt és a feleségét, Margitot kérték fel, hogy legyenek a kezdeményezés népszerűsítői.

Mielőtt megnősült, öt évig udvarolt szerelmének. Ez idő alatt naponta találkoztak, mindent együtt csináltak, ám eszükbe sem jutott, hogy összeköltözzenek vagy egymáséi legyenek. Gergő számára természetes, hogy az együttélésnek, az intim kapcsolatnak, a gyerekvállalásnak feltétele a házasság.

A híradós nem kétli, hogy házassági papírok nélkül is élhet valaki boldog párkapcsolatban, és vállalhat gyermeket. Ám feleségével ők más utat választottak. Gergőék a középis-

kolában ismerkedtek meg, nagy volt köztük a szerelem, mégsem költöztek össze: tisztán léptek egymással házasságra. Pedig már nem voltak gyerekek: Gergő 23, Margit 22 évesen állt előtár elé. Mindketten azt vallották:

csak annak az embernek adják oda teljesen magukat, akivel felbonthatatlan szövetség-re lépnek. „Mi a templomban, Isten színe előtt örök hűséget fogadtunk, és ezt komolyan is gondoljuk. Ha veszekszünk – mert azért ilyen is előfordul –, fel sem merül, hogy a házasságon kívül keressünk megoldást. Elköteleztük magunkat amellelt, hogy együtt oldjuk meg a konfliktusokat. Soha, a legnehezebb percekben sem jutott eszünkbe a válás gondolata.”

Gergő gyerekkorában járt hiteltanra, Istennel és a vallással mélyebben mégis csak később kezdett el foglalkozni, amikor 15 évesen bekerült egy katolikus közösségbe. Úgy véli, hívő emberként könnyebben tud szembenézni az élet nehézségeivel, mert nincs egyedül: van olyan kapaszkodója, amelynek segítségével felül tud kerekedni a problémákon. „Gimnáziumba lépve kerestem a helyem a világban. Abban az életkorban különösen fontos, hogy egy fi-

atal a családján kívül is kötődjen valahová. Gondviselészerű volt, hogy éppen egy katolikus közösséghez tartozhattam. Ráadásul a szüleim közben elváltak, s bár ez eléggé megviselt, talán épp e negatív példa erősítette meg bennem azt a vágyat, hogy ha egyszer megnősülök, az csakis egy életre szólhat.” Szülei válását leszámítva a híradóst eddig elkerülték a nagyobb traumák: mind a munkájában, mind a magánéletében harmóniában él. Felesége gyógypeda-

gógus, bár amióta gyarapodik a család, Margit idejét „csak” a család köti le. A házaspár jól tudja, nem dőlhetnek hátra: azért, hogy ez a harmónia a jövőben is megmaradjon, keményen meg kell dolgozniuk. Azt is tapasztalják, hogy ha két-három napig kevesebb figyelem jut egymásra, több köztük a sűrűlőds, a feszültség. „Évekkel ezelőtt elhatároztuk, hogy legalább heti egy órát, havi egy napot és

évi egy hetet megpróbálunk kieszakítani és egymásra figyelve, gyerekek nélkül, kettesben tölteni. Nem könnyű megteremteni ezeket az órákat. De szükségünk van rájuk. A gyerekek ugyanis kiegészítik a rendelkezésre álló helyet és időt.” Gergőék négy gyermeket nevelnek. A négy gyerek négy személyiség: négyféleképpen kell velük beszélni, foglalkozni, törődni. Borka hétéves, iskolás, csacsogó, vág az agya,

mint a beretva. Ő leginkább a beszélgetéseken keresztül érzi a szeretetet. Marci óvodás, öt és fél éves, hatalmas lelkű, de csendes, visszahúzódo gyerek. Akkor a legboldogabb, ha békén hagyják, és a kuckójából akkor jöhet elő, amikor ő akar. Annamari hároméves, igazi kis boszorka, aki mindenkit levesz a lábáról. Andris még csak másfél éves, de már most látszik rajta, hogy érzékeny, de mégis harsányan jókedvű kis fickó.

Bár sokat dolgozik, Gergő mindent megtesz, hogy naponta jusson ideje a családjára és ne esti, csak a fürdetéshez hazaeső apuka legyen. „Amikor nem hajnal-tól vezetek műsort, én viszont a nagyobbakat iskolába, óvodába, délután pedig megyek értük. Nincs televízióink, ha otthon vagyunk, inkább egymásra figyelünk, beszélgetünk, játszunk... Így boldog és teljes az életünk!”

